

1978

ffp

fram for partiet

april

Bildet viser arrestasjonen av
Karl Marx i Brüssel 1848.

Innhold:

1. mai	s. 3
færdommer fra 1. mai-arbeid	s. 5
17. mai	s. 6
Erfaringer fra rockefest for ungdommen	s. 9
Vi må forberede oss på krig	s. 10
Til spørsmålet om taktikk - viktige erfaringer fra 8. mars-arbeidet	s. 11
Opplysningsutvalget i AKP(m-l)	s. 12
Sommerleir	s. 14
Antibyrakerati kampanja:	
Omorganiseringen måten dere leder parti- avdelinga på	s. 15
Kritikk til DS	s. 17
Til kritikken av DS	s. 18
Sjølkkritikk til avdeling om KK-kjøring	s. 19
Et avdelingsvedtak om torgmøte ved Zemskovs besøk i Norge	s. 20
Vi trenger studenter og intellektuelle i bevegelsen	s. 21
Noen kommentarer til partiets 5-års jubileumsfest	s. 23
Skal våre venner være med å utforme AKP's politikk	s. 24
Viktige eksterne datoer	s. 24

1. mai

1. mai
1978

HOVEDPAROLENE ER VEDTATT

Initiativkomiteen har nå vedtatt hovedparolene for FFF-toget. Komiteen har oppsummert de kommentarene som er kommet i løpet av den knappe måneden paroleforslaget var ute til diskusjon. Noen av parolene blei endra og ei parole om Palestina blei lagt til for å gi hovedgrunnlaget en innretning som svarer til den politiske og taktiske situasjonen.

Ett eksempel: Parola: "Vekk med porno" er erstatta med "Sjølbestemt abort nå - vekk med nemndene". 8.mars viste at dette kravet står fremst blant kvinnene - abortseksjonene var størst i begge toga 8.mars. Mange kvinner har foreslått at hovedparola om porno måtte endres til abort-kravet. Å holde på porno-parola i denne situasjonen ville våre å tru at denne parola automatisk ville mobilisere mange til toget fordi den har mobilisert mange før; og ikke se at utviklinga i kampen krever gamle paroler erstatta med nye.

UTNYTT DEN GUNSTIGE SITUASJONEN

Først en dårlig ting: Vi er alt for seint ute. Distriktsstyret vil gjøre sjøl kritikk for seindirektighet både med organisatoriske tiltak og politiske initiativ. Særlig gjelder dette seksjons mobiliseringa, som først har blitt tatt på alvor fra påske. Vi har hatt en feilaktig ide om at "fronten skal gjøre alt - partiet minst mulig". Dette har undergrava partiets ledende rolle og i praksis likvidert frontarbeidet i lang tid. Det er dette vi nå må rette opp.

Heldigvis er den objektive situasjonen gunstig, i år er det virkelig mulig å mobilisere bredt til FFF-toget! Svada? Vi mener ikke det. Se deg rundt! Det er brei motstand mot regjeringas krise politikk. Eritreas folk vinner støtte mot Sovjets agresjon. Det er en tendens til at mange nye folk finner veien til den progressive bevegelsen, folk vi trudde hørte hjemme andre steder. Se på oppropene i samband med Oktober- og Bryhn-tribunalene, enhetsoppropet 8. mars. Mye av dette skyldes vårt arbeid, men det er også resultat av SVs uduelighet og indre uenighet om viktige spørsmål.

Hovedparolene til FFF svarer til denne gunstige situasjonen, det er opp til oss å utnytte den. Partikameratene er motoren i mobiliseringsarbeidet. Som tidligere må vi trekke med oss aktivistene i den personlige mobiliseringa til toget, og kvitte oss med det snever synet som bl.a. i fjor hindra større oppslutning om klassekampet. FFF er ikke partitog, vi skal ikke bare diskutere med de nærmeste i kretsen rundt partiet. I år må vi gå ut og diskutere med folk vi er uenige med i mange spørsmål, men som det er mulig å oppnå enhet i en eller annen konkrete saker. Grovt sett er det to hovedgrupper vi ønsker å nå fram til.

A) Det er de partiløse massene. For mange av dem er ikke spørsmålet: FFF-toget eller de andre toga, men om de i det hele tatt skal delta i et 1.mai tog. Still deg spørsmålet: Hvem på jobben er mot lønnsnedslag? Spør dem om de god

1. mai

tar lønnsnedslaget, eller om de vil kreve kompensasjon for prisstigninga, om de vil gå i tog 1.mai mot lønnsnedslaget? Det nytter ikke svarer noen. Be dem med på "Musikken gjennom gleng" på Nationalteatret. Der står arbeidere sammen, og Sarpsborg-kommunen blir danna i 1907. Diskuter mer med dem ett er teaterstykket, om det å stå sammen mot lønnsnedslaget, om det å gå i tog mot lønnsnedslag.

Vi som skriver dette veit ikke hva folk på plassen din er opptatt av, hva de brenner for. Du kan ta rede på dette ved å spørre folk - også de du er uenig med, og som du trur ikke vil gå i tog. Når du har undersøkt veit du og så hva du skal legge vekta på i mobili seringa.

B) Vi skal også mobilisere folk som er medlemmer og sympatisører i SV og DNA. Vi har ofte for vane å tenke at en DNA-er eller SV-er som en gang har vist uenighet med oss alltid er uenig med oss. Det er en dårlig vane. Tenk etter, på hvilken saker var de enige med oss? Hva er de uenige med partiledelsen sin om? I mobiliseringsarbeidet er det en plikt for partikameratene å invitere medlemmer av DNA og SV lokalt til aksjonsenhet på konkrete saker i FFF-toget.

DRIV DEN PERSONLIGE MOBILISERINGA SYSTEMATISK

Initiativkomiteen har laget underskriftslistor med en kort presentasjon av hovedgrunnlaget, og med plass til lokale paroler og krav. Disse underskriftslistene kan nyttas i den personlige mobiliseringa, dersom dere ikke har laget egen liste. Spør folk om støtte til de lokale krava, diskuter krava med dem. Rykk inn annonser etterhvert som dere får tilstrekkelig underskrifter og penger. Hold kontakten med de som støtter, oppsøk på nytt de som tviler. Folk har forskjellig politisk nivå noen krever mer diskusjon enn andre. Systematisk mobilisering etter lister er det eneste som duger.

Det vil komme målsetting for de enkelte seksjonene. Følg disse målsettingene - bryt talla ned i mindre tall, fordel talla i konkrete mobiliseringsoppgaver på aktivistene.

OPPSUMMERING

Hovedparolene er vedtatt. Linja for FFF toget er uendra fra tidligere år. Toget retter seg fortsatt mot all imperialis-

me, mot monopolkapitalen, mot klasse-samarbeid og mot all kvinneundertrykking. Samtidig er hovedparolene gjort noe mer konkrete og aktuelle, Hovedparolene skal svare til den politiske og taktiske situasjonen, de er et godt redskap til brei mobilisering på konkrete kampsaker langt utover egne kretser.

Og dersom det skulle være slik at folk savner paroler i hovedgrunnlaget, oppfordrer vi deg til å kjempe for at disse parolene kommer med lokalt, i seksjonen, og at det blir mobilisert mange til å gå bak disse parolene.

Vi må bryte med snever tenking og ideen om FFF som partitog. Folk vi er uenige med skal spærres, de partiløse skal mobiliseres til FFF-toget, vi skal kjempe for enhet med progressive som er knytta til SV eller DNA. Den personlige mobiliseringa, bl.a. med annonselister, er nøkkelleddet.

DIREKTIV TIL
ALLE MEDLEMMER:

Les FFF-bulletinen
og KK om 1. mai

Lærdommer fra 1. mai-arbeid

Vi har oppsummert alle 1. mai-mobiliseringene vi har hatt på jobben hos oss. Det var ingen spesielt hyggelig oppsummering, fordi den sa oss at etter et gjennombrudd på mobiliseringa i 1972 så har vi hatt tilbakegang i mobiliseringa helt fram til 1975. De to siste åra kan det spores en viss framgang, men vi har aldri nådd 1973-nivået til tross for at vårt medlemstall har mer enn tredobla seg.

Det interessante er at i 1972 var vi det vi senere karakteriserte som "SUF-sekterister", mens vi i 1973 hadde starta "parti for vanlige folk"-linja. Konsekvensen av denne linja i den største perioden med høyreavvik hos oss, resulterte i mindre mobilisering av "vanlige folk". Stikk i strid med det denne parolla utga seg for å ta kamp for.

I de siste åra har vi jobba med å bekjempe høyreavviket men i praksis viser det seg at vi helt fram til 1977 ikke har tatt oppgjør med dette i mobiliseringa til 1. mai.

Det finnes flere grunnlag for dette, men jeg vil trekke fram et som jeg mener er spesielt viktige, og som kanskje flere kan kjenne seg igjen på.

1. Mobilisering av de fagorganiserte.

Vi har hatt et klart skille mellom de som jobber progressivt i fagforeninga og de vi betrakter som partiets sympatisører. Konsekvensen av dette har vært at vi ikke en gang har diskutert 1. mai med flere av de som står på kamplinja i faglige saker. Vi har fremma forslag i foreninga årlig, men det er vel ikke så rart at dette aldri går igjennom når vi ikke engang har diskutert dette på tomannshånd med de som ellers står på kamplinja i begrensa faglig sammenheng. Flere av disse har da også stemt mot vårt forslag på 1. mai.

I tillegg til at dette avslører en sektetisme i vår tenkning på hvem 1. mai er for, så avslører det også et økonomistisk avvik i vår faglige jobbing. Vi gjør ikke nok for å skolere aktive faglige folk til å sette de økonomiske overgrepene inn i en sammenheng, men isolerer faglig arbeid og politisk mobilisering i to adskilte båser. I tillegg meiner vi da at FFF er et tog bare for de som har tatt allmenne politiske standpunkt.

2. Mobilisering av ungdommen.

I 1972 var gjennomsnittsalderen av de vi hadde mobilisert rundt 20 år. Vi oppsummerte riktignok den gangen at det var langt vanskeligere å få eldre folk til å gå i toget. Siden da har gjennomsnittsalderen i avdelinga blitt ca. 5 år høyere, og vi har fortsatt å mobilisere blant de rundt vår egen alder. Etter hvert har disse fått hus og hjem, og er blant den kategorien folk det er mye tyngre å få med seg på gata. De ferskeste folka på jobben, ungdommen, har vi sjøl på en måte vokst fra uten å ta noe tiltak på å mobilisere disse. Og det var faktisk ungdommen som utgjorde hovedtyngden av den framgangen vi hadde i mobiliseringa i 1972. Vi har allerede sett resultater av mobiliseringa blant ungdommen i 8. mars-jobbinga nå. Vi har fått 1972-skred på 8. mars-jobbinga.

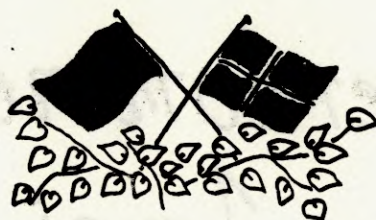
Til slutt - dersom flere kjenner seg igjen på dette så ta et krafttak blant fagforeningskamerater og ungdom.

Nina.

17. mai

17.mai

Nobiliser til kamp for norsk sjølråderett mot supermaktene -
for nasjonal frigjering mot imperialismen
for demokratiske rettar og mot fascismen
for proletarisk internasjonalisme mot
borgerlig nasjonalsjåvinisme.

GRUNNLAGET FOR EIN STOR 17.MAI- DEMONSTRASJON MÅ BLI SKAPT I APRIL!
MOTSTANDEN I PARTIET OG BLANT VÅRE NÆRASTE MOT Å DEMONSTRERE 17.
MAI MÅ OVERVINNES - FÅ ET FAST GREP OM DEN POLITISKE LINJA.

Mykje blei retta opp i fjor. Men 2000 per sonar er ikkje mange, berre 20-25% av dei som gjekk i FFF. Det var ikkje mykje mobilisering til toget og mange kommunistar hadde motseiingar til at dette var viktig.

Derfor om vi tar alvorlig på motseiingane på politikken, og greier å kjempa mot dei viktigaste ideane som hindrer oss i å mobilisere og massane til å gå i toget, kan framgangen bli stor.

LINA FOR 17.MAI ER EI MARXIST-LENINISTISK LINE -

(Les Lenin bind 5: "Norges løsrivelse frå Sverige" s.178 og Stalin i talen på den 19.partikongr. til SUKPB i okt-52: Mi omsetjing frå svensk)

"tidlegare kunne borgarskapet tillate seg å spela liberala. Dei forsvarte dei borgarleg-demokratiske rettane og gjorde seg slik populær hos folket. No finnes det ikkje eit spor av liberalismen. No eksisterar ikkje lenger den såkalla "personlighetens frihet"- personlighetens rettar blir berre godteken for dei som har kapital. Alle andre medborgarar blir sett på som menneskeleg rå material, som

berre duger til å bli utbytta. Prinsippa om likverden for mennesker og nasjonar har blitt trampa under føtene. Dei har blitt skifta ut med prinsippar om fulle rettar for den utbyttande minoriteten og rettsløyse for den utbytta majoriteten av medborgarar. Dei borgarleg-demokratiske rettane si fane har blitt kasta over bord. Eg trur at dere, representantar for dei kommunistiske og demokratiske partia, bør reise denne fana og føra den framover, om dere vil samle majoriteten av folket omkring dere. Det finnes ingen annan som kan reisa den.

Tidlegare blei borgarskapet betrakta som nasjonen sitt overhode, dei forsvarte den nasjonale sjølråderetten og satte dette "over alt anna". No finnes det ikkje eit spor av "det nasjonale prinsippet". No sel borgarskapet den nasjonale sjølråderetten for dollar. Den nasjonale uavhengigheten og den nasjonale suvereniteten si fane er kasta overbord. Det må ikkje rå tvil om at dere, representantar for dei kommunistiske og demokratiske partia, bør reise denne fana og føra den framover, om dere vil vera patriotane til landet dykkar, om dere vil bli nasjonen si leiande kraft. Det finnes ikkje nokon annan som kan reisa den".

Dette var hans oppfordring til dei kommunistiske partia. Dette er og den linja vårt parti må følge om vi ikkje skal svi-ke interessane til arbeiderklassen og alle fiendane til imperialismen i verds-målestokk.

17. mai

Denne lina har alltid vore angrepe av trotskistar og andre "ultravenstregrupper" I dag blir ho ogangrepe av alle venane til Sovjet - for å hindre at folka reiser seg til kamp mot agresjon og førebur seg på okkupasjon i ein 3. verdskrig.

NOKRE IDEAR SOM HINDRAR MOBILISERING!

Eg skal nemne nokon av dei ideane som avl ar motstand mot å feire 17. mai, idear som eg trur fortsatt finnes i partiet og hos massane ikring oss.

"17.mai er borgerskapet sin dag - 1814 og Eidsvoll er borgerskapets sak og ikkje arbeiderklassens".

Til dette må vi seie: Lausrivinga frå Danmark i 1814 var eit stort historisk framsteg. Dengong var borgarane som gjekk i spissen progressive og revolusjonære. Dei kjempa mot framand underkuing og for nasjonal fridom. Kva rett har borgerskapet i dag, som kapitulerte mot tysk imperialisme i 1940, som innlemma Norge i Nato, som prøvde å få Norge inn i EEC i von om auka profitt, som no gjer knefall for Sovjets ekspansjon i nord, til å bære fridomsfana? Nei desse har kasta fana overbord. I dag er det berre arbeiderklassen og dei som allierar seg med han som fører denne stolte arven fra 1814 vidare

"Å feire 17. mai er å støtte opp om nasjonalsjåvinismen. Proletariatet sin kamp er internasjonal. Noreg er imperialistisk og den norske nasjonen er ein undertrykkarnasjon."

Slik talar dei "ultrarøde", og slik talar venene til supermakta Sovjet. Men slike tankar har og innflytelse hos oss sjølve og våre næraste. Disse tankane bunner i ei grunn forståing av det nasjonale spørsmålet, slik at ein blandarsaman to heilt motsette ting: Den borgarlege nasjonalsjåvinismen som er ideologien som det imperialistiske borgerskapet spreier og kampen for nasjonal sjølråderett som er det same som den internasjonale kampen mot imperialismen. Å stø dei nasjonale frigjeringsrørslene og kampen for nasjonal sjølråderett i dei mindre imperialistiske landa og i supermaktene sjølve er sann proletarisk internasjonalisme. Borgarleg nasjonalsjåvinisme og proletarisk internasjonalisme er som ild og vann. Å overlate

17. mai var ei stor hending for den progressive rørsla. 2000 marsjerte gjennom sentrumsgatene under taktfaste slagord mot imperialismen, fascismen og sjåvinismen og for norsk sjølråderett mot supermaktene. Vi sang Ja, vi elsker... og Internasjonalen. Og borgarar ig silkeramp, blå og brune(og sikkert og nokre "ultrarøde" trotskistar, KULarar o.l.) hylte og peip for å freista overdeve slagorda og songen. Kor tydeleg det var at her råka vi borgarskapet så direkte. Slagorda, parolane og songen fekk klassekampen til å blussa opp i gatene i Oslo. Det var ikkje berre vi som stod på riktig side. Publikum delte seg i to: Dei som hylte og peip og dei som klappa eller nikka oppmuntrande.

Det var ei stor oppleving. Ei politisk linje blei stadfesta i det ho blei sett om i handling. Tvilen om at detta var riktig tid og stad fekk ikkje overleva. Eg trur andre enn eg gjekk frå demonstrasjonen overtydd om at detta bare var byrjinga. - at 17. mai liksom igjen skal bli ein kampdag for dei progressive kreftene - og at det er kommunistane si plikt å gå i brodden.

KVA HINDRAR OSS I Å GÅ I BRODDEN?

Kameratar!

Partiet vårt har hatt store avvik frå den proletariske internasjonalismen. Dette har blant anna ført med seg at vi har legge for lita vekt på støtte til arbeidere og nasjonale frigjeringsrørslar som kjemper i andre land. Dette sjåvinistiske avviket er vi i ferd med å korrigere, men det er langt frå utrydda ... Likeeins finnes det fortsatt innflytelse frå sosialimperialismen i partiet, sjøl om korrigeringa av høyreavviket nettopp har retta seg mot denne innflytelsen. Feiringa av 17.mai i fjor var ei uttrykk for framgang i korrigering av desse avvik. I 1973 og 74 gjekk partiet i spissen for 17.mai-tog, men desse retta seg ikkje mot Sovjet. I 1975 og 76 blei det ikkje tog i det heile, vi nytta ikkje ein gong dagen til å stø dei kjempande nasjonale frigjeringsrørslene.

17. Mai

Vidare viste diskusjonane om 17. mai i fjor at kunnskapen om norsk søge er grunn. Borgerskapet har lukkas særst godt i å dølja den stolte kamptradisjonen som 17. mai dagen har.

17. mai til borgerskapet er nett ei støtte til nasjonalsjåvinismen og eit svik mot arbeidarklassen i Norge og alle fiendene til imperialismen i verdsrålestokk. I dag kjempaer det eritreiske folket sin nasjonale frigjeringskamp mot Sovjet-imperialismen og etiopisk fascisme, palestinerne kjemper mot sionistenes terror og fordriking av ein heil nasjon fra landet sitt, i heile den 3. verda reiser nasjonale frigjeringsrørsler seg mot imperialistisk underkuing. Også folka i mindre kapitalistiske og imperialistiske land som folka i Øst-Europa må kjempe for nasjonal frigjerung. Korleis skulle det vere nasjonal sjåvinisme å stø desse rettferdige kampane nett på den dagen då Norge vant sin siger mot dansk kolonivelde?

At Noreg er imperialistisk er heilt rett. Men det er nett grunnen til at borgerskapet i Noreg ikkje lenger kan spele rolla

som nasjonens forsvarer - og at det i dag er arbeiderklassen med det kommunistiske parti i spissen som kan heve fana for nasjonal sjølråderett og for demokratiske rettar.

Dette er nokre tankar omkring 17. mai, i ei tid då alt arbeid er retta inn på 1. mai. Tydar det at vi må venta til 2. mai med å tenke på 17. mai? Nei, - grunnlaget for eit stort 17. mai tog må leggst i april. Korleis: Legg alt arbeid inn på å mobilisere til 1. mai. Sikr at minst ein kamerat i hver seksjon og i hver komite får i oppgave å spreie 17. mai propaganda på arrangement like før 1. mai og på 1. mai-dagen - spesielt i toget. Alle må ta sikte på å diskutere 17. mai med dei dei har mobilisert til 1. mai. Bruk tida i mai til systematisk å diskutere 17. mai med dei som gjekk i FFF. 17. mai-frokost er absolutt like bra som 1. mai-frokost. Ha tid og stad for frokosten alt før 1. mai.

Litteratur: KK for 7,9,10,14 og 11. mai-77
Følg med i KK i tida fram til 17. mai

17. MAI
FOR
150 ÅR
SIDEN

Denne «Kongelig Kundgjørelse» stammer fra 7. mai 1828 da svensk kongen Carl Johan truet med lovens strengeste straff for den som demonstrerte på 17. mai for norsk løsrivelse fra Sverige.

Det heter bl.a.:

«Hans majestet hadde ventet og hadde grunn til å være overbevist om at de personer som i de siste fire år har forsøkt å sette Norges fredlige beboeres sinn i bevegelse, hver gang den 17. mai nærmer seg, ville opphøre med deres mot alminnelige orden stridende fremferd...»

«Overdrivelser, overspendte meninger, Villfarelser fortjener ikke navn av begeistring eller fedrelandssinn... og som har forårsaket opptrinn stridende mot god orden og offentlig nansendighet og som har gitt anledning til uro og spåk mellom forskjellige klasser av borgersamfunnet.»

UNGDOMMEN

ERFARINGER FRA ROCKEFEST FOR UNGDOMMEN

Vi bor i et nytt drabantbyområde hvor ungdommen samles på T-banestasjoner og kjøpesentra. Fritidstilbudene er flere kommunale ungdomsklubber, idrettstilbud, 3 kafeer, to med aldersgrense 18 og 20 år. Det foregår hard stoffomsetning rundt et av kjøpesentraene.

I løpet av høsten har det blitt delt ut en del løpsedeler. Bra respons på aksjonen mot politivold. Vi har ikke rekruttert noen før jul. Vi hadde lite kjennskap til ungdommen og felte oss på bar bakke da vi starta kampanja.

Vi oppsøkte ungdommen der de var, og solgte RG og diskuterte. Vi er ikke flinke nok til å gå ut på denne måten. Vi gruer oss hver gang og lurar på hva vi skal si. Men hvilke erfaringer har vi gjort? Harde hetsa oss, har det vært vanskelig å komme i kontakt med dem? Har de sagt "dra til hølvet" som vi venta? Nei. Ungdommen er hyggelige og greie å snakke med. Det finns ungdom med sterke reaksjonnære ideer, og da går diskusjonen høyt. Er vi i mot slike diskusjoner? Hvem har sagt at det ikke finns forskjellige politiske standpunkt blant ungdommen? Er det noe å bli overraska over?

Vi oppdaga at de fleste ungdommene sjøl hadde vært i klerne på pinken. Mange kan fortelle om jævlige overgrep og flere fortalte oss om boka til Haugen— Alli kavel gruer vi oss for å gå å snakke med dem. Vi har oppsummert avvik fra masselinja. Men hvordan skjøre ned til beinet på dette, overvinne den gærne tenkinga sliter vi ennå med. Vi er blitt enige om å se på det å drive denne typen massearbeid som like viktig og obligatorisk som å gå på meter. Men vi er flinkere til det siste. Men det gikk treigt. Vi måtte finne på noe.

Vi fant på en rød rockefest. Mest musikk film om Hammersborg, en appell om politivold og arbeidsløshet og en kort om RU. Salg av bøker/blad og boller og brus. Vi lagde løpseddel.

Det blei drevet bra mobilisering på klubbene, ved ungdomsskolene og på sentrene. Vi har etterpå summert opp at denne delen av arbeidet var velså viktig som selve festen. Vi fikk snakket med mange om politikken vår.

Vi var innmari spent da dagen kom. Vi hadde ingen anelse om hvor mange som ville komme. Da klokka var der, var det kommet 5 ungdommer under 12 år. Men etter en time var det ca 50 der. Til slutt var det 70 stk.

Vi "gamlingene" gjorde først den feilen at vi så på oss sjøl som 160 år og vi snakka ikke med noen nesten. Vi våkna da bandet(!) sa at nå måtte vi benytte pauen til å snakke med dem.

1. erfaring: Vi hadde ikke diskutert på forhånd hva vi ville med festen annet enn allment bli kjent med ungdommen. Vi var altfor få til å diskutere med dem å vi hadde ikke blitt enige om hvordan og hvilke ting vi personlig skulle ta opp med dem.

Noen ungdommer hadde motsigelser til musikken. Dette var ikke rock. Bandet forsøkte forskjellige låter og var flinke til å ta denne motsigelsen. Noen ungdommer satt og skreik: Vi vil ha disko. (hva er det?) Vi veit for lite om deres smak.

Underappellen om politivold og arbeidsløshet gikk halve salen ut på gangen og resten var veldig udisiplinerte. Appellanten var flink til å takle situasjon likevel. Da hun spurte om årsaken til arbeidsløsheten, skreik noen "pakistana". Da tok hu opp det veldig bra. Det er vel heller tvilsomt om mye av det som blei sagt nådde fram - men noe var det vel.

På gangen var det svære diskusjoner. Ei jente varsinna og sa at vi ba ungdommen på fest for å lure politikk på dem. Hu skreik felt. Jeg viste til løpsedlene hvor hele programmet stod og spurte om

UNGDOMMEN

hun hadde sett dem og om hun kunne lese og om det var å lure ungdomme. Mange stilte seg runft i ring. Det var hetsestemning. Til slutt stod det 30 ungdommer som var minst dobbelt så høye som meg (jeg er liten) og de skøyt løs med alle mulige spørsmål. Mange hadde pelt opp hets og prøvde den. Det var vanskelig å diskutere med så mange på en gang, men det var veldig moro og litt spennende. Det som pekte seg ut var: Revolusjon: Hvordan kunne den la seg gjennomføre i dette landet og med dette folket og hvorfor revolusjon. Mange trudde vi var for Sovjet. Noen trodde kommunister var gærne. De hadde lest det i Det Beste. Spørsmålet om arbeidsløshet splitta dem, den sinte jenta jeg fortalte om blei helt enig med meg for hun hadde prøvd å skaffe seg arbeid og det hadde ikke vært helt enkelt.

Flere av oss kom i slike hissigte diskusjoner og vi brukte jo Kina som eksempel på sosialismen, faste priser, lave husleier, nok arbeid osv. Noen sa vi ikke bodde i Kina, og dethar de rett i. Da fortalte vi om Albania. Jeg tror de ville prøve oss. Vo snakka om krig, det var mange som var enige og lytta interessert til erfaringene fra Vietnam og Kampuchea.

Til slutt prøvde noen av de "storegutta" å kjøre meg i senk med å spørre om jeg var for porno. Mange peip da jeg svarte Jentene blei helt stille. De prøvde seg med drittpreik. Jeg var innmari i tvil åssen detskulle tas. Jeg burde kanskje sagt at jeg skjente hvorfor de sa sånne ting til meg. Poenget var at pornodiskusjonen splitta jentene fra guttene. De forsvarte vårt syn på porno som undertrykking.

Denne diskusjonen foregikk altså med den ungdommen som sjøl er opplært til å tru at de ikke interesserer seg for politikk - flere av dem sier det før vi begynner å diskutere, - og som vi i praksis behandler slik. For vi spurte ikke en eneste om de ville vite mer om RU eller ba om adressa eller knyttet nærmere kontakt med noen av dem - og det var den største feilen. Men vi harvist at RU eksisterer, og vi har et utgangspunkt - for vi kan jo ikke la det bli med dette!

P.S. Vi har nå planlagt et åpent møte om politivold på et av sentrene med purken, RU og UH.

Kamerat i avd.

VI MÅ FORBEREDE OSS PÅ KRIG

Noen erfaringer fra ei avdeling:

Avdelinga vår har satt opp fysisk fostring som ei prioritert oppgave på vårplanen. Det betyr at vi driver å planlegger i hvilke idrettslag/klubber de forskjellige kameratene skal drive trening (og massearbeid). Dessuten planla vi: Hele avdelinga på ski med overnatting i Nordmarka.

"Fine greier", sa alle sammen. Og tursjefen var glad for at nivå var så bra på villmarksliv. Særlig fordi vi har mye RU-folk i partilaget vårt, kader som skal bli ledere for geriljaflokker av ungdom. Så kom lørdagen: En hadde jævlig viktig avtale, en hadde influensasjukgubbe, en mista lysta, en mente det var for vått føre, og en hadde lett for å få gikt!

Vi var 3 stk. og noen bikkjer som satt rundt bålet og diskuterte "deserteringen", kosa oss, oppsummerte åssen leiren kunne vært lagt annerledes og bedre - og diskuterte bra og dårlig villmarksutstyr. Lærerik tur. Også fordi vi blei bekymra for "sjuklig" Rød-Ungdom. Men vi nådde ikke det viktigste: Å samkjøre avdelinga, teste kameratene og anvende den demokratiske sentralismen under uvante og litt vanskeligere forhold. Men ideen er bra og riktig - sjøl om vi mobiliserte for dårlig politisk til turen. Derfor går oppfordringen videre til andre avdelinger. Reis saka i di avdeling!

SPRITDUPLIKATOR ELLER PRIMUS?

Den første geriljamotstanden må vi bygge opp rundt parti og avdelingene i parti. Vi mener avdelingene må begynne å ruste seg til oppgava. Dere trenger propagandautstyr. Kanskje en megafon? Men skal vi basere armeen vår på gule og røde tomannstelt, propanbluss og kvikkplaster?

(forts. s.19)

TIL SPØRSMÅLET OM TAKTIKK -

VIKTIGE ERFARINGER FRA 8.MARS-ARBEIDET:

8. mars i år betydde noe nytt. Enheten rundt og i init.komiteen var bredere enn på lenge. KF og de uorganiserte kvinnene sto for mobiliseringa i all hovedsak. Vi synes det er viktig å summere opp denne kampanja og ber om at leserne fortsetter diskusjonen gjennom innlegg. Vi vet at mange underveis var uenige.

Hovedlinjene som KF presenterte for 8. mars var riktige: Ønske om bred enhet mellom alle kvinneorganisasjonene på viktige internasjonale saker og aktuelle kvinnekampsaker, ingen konsesjoner til sosialimperialistiske paroler, gjøre dagen til alle kvinners dag og ikke bare kvinneorganisasjonenes dag. Dette var et riktig utg.punkt som partiet støtta.

Men denne linja vant ikke fram uten slag. To avvik var særlig tydelige. Ett kom fra høyre og var representert ved de kameratene som ønska og gi etter for lederne i de andre org.s krav om "sjølkritikk"! I utg.punktet ønska aldri disse lederne enhet, men stilte dette kravet for å få det til å se ut som KF brøyt samarbeidet. De som hardest gikk inn for at KF måtte gjøre sjølkritikk forstod ikke at:

- kravet om "sjølkritikk" ikke var et ønske om enhet, men om splittelse.
- den eneste "sjølkritikken" de ville godttatt var nedleggelse av KF
- Hadde vi gått med på denne ensidige sjølkritikken, ville vi påtatt oss ansvaret for at tidligere samarbeid ikke ble noe av (noe som er feil) og stilt oss i en umulig situasjon for seinere samarbeidsforhandlinger. ("Dere gjorde sjølkritikk i fjor, går dere tilbake på den nå, dere har ikke lært osv)

- å gå inn for diskusjon om "sjølkritikk" ville ført diskusjonen over på hva som skjedde tidligere år, ikke hvorfor det var grunnlag for enhet i år. Denne diskusjon var de andre org.s lederne livnede redde for, fordi de visste at ønsket om enhet blant deres egne var stor og fordi de ikke ønska å ta avstand fra KFs paroler som har masseoppslutning.

Alt i alt var dette avviket og gi etter for revisjonistisk press, slik alle kamerater kjenner det, enten der er faglig eller andre sammenhenger. De revisjonistiske lederne forsøker å kriminalisere oss, sier at vi er umulige å samarbeide med, ødelegger alt, osv. Dette benytter de også overfor KF. Etterpå har det vist seg at de uorganiserte som gikk i toget 8.mars syntes dette kravet vartullette og at KF gjorde rett i å avvise det. Dette viste seg også i at vi hadde bare liten tilbakegang fra i fjor, mens de andre tapte mer, nettopp fordi massene avslørte at det var dem som ikke ønska ett tog.

Det andre avviket kom fra venstre. Det var mange kamerater som var uenige i at KF burde la klare Sjøt-paroler som "Sovjet ut av Tsjekko" ligge hjemme denne dagen av hensyn til den enheten som var oppnådd med Kvinneforbundet. I initiativkomiteen samarbeida KF med medlemmer fra Kvinneforbundet om skikkelige anti-imperialistiske paroler mot supermaktene, som blei vedtatt på det åpne møtet og som disse medlemmene godtok. Dersom KF hadde pressa på med klare anti-Sovjetiske paroler, måtte de andre ha gått ut av samarbeidet av hensyn til Kvinneforbundet. Å fremme

TAKTIKK

slike paroler ville vært det samme som å bevisst bryte med Kvinneforbundet. I en situasjon hvor KF var i enhet med dem og medlemmer fra de andre organisasjonene og uavhengige på et skikkelig anti-imperialistisk grunnlag og hvor denne initiativkomiteen var i kamp med samarbeidstoget, ville det virkelig være å slå i alle retninger og skaffe seg så få allierte som mulig. På denne måten ville KF ha fremstått som virkelige splittere som ikke kunne samarbeide med noen. I stedet valgte de å samarbeide på skikkelige paroler og ikke bringe alle uenigheter opp i dagen. Mange kamerater har hevdet at dette var feil- Skriv i FFP!

En siste erfaring: I en kamp som 8.mars enhet, er alltid den viktigste delen av

taktikken mobilisering av massene. DVS at uten dette arbeidet, hjelper alt annet lite. I begynnelsen var det slik at det blei lagt altfor stor vekt på forhandlinger i forhold til massemobili seringa. Til og med blei de fleste av KFs medlemmer holdt uvitende om hvordan det stod til og følgelig var entusiasmen der heller laber. Men etter et forkvinne møte (som innebar et avvik i fht.Sovjet parolene, men ellers var bra) og et åpent møte hvor KF-medlemmene og andre virkelig var med og avgjorde forholdet til Kvinneforbundet og parolene, løsnet det i KF og fra dette tidspunkt gjorde KF en svært god jobb. Alle dem som trur at KF ikke kan spille en slik rolle, bør tenke over hva våre feil har av betydning for hvordan KF jobber. Det viste seg i 8. mars-arbeidet at det var KF-medlemmene og de uorganiserte kvinnene som var de virkelige heltene.

DS-medlem

OPPLYSNINGS- UTVALGET I OSLO AKP(m-l)

No i vår starta opplysningsutvalget opp ein møteserie i Oslo. Starter nå serien var ein stor suksess. Tron Ø, i innleia om Tre Verden Teorien av Mao. Etter inn leiinga vart det visa film frå dei frigjorde områda i Eritrea. Elles var det fotoutstilling, diskusjon, kaker og kaffe.

Møtet samla over 300, av desse 30 Eritrearrar.

Det som prega møtet var at det varsvært trangt om plassen, og god stemning. Arrangerane hadde undervurdert folks interesse for teoretiske spørsmål på det grovaste, dei hadde leigd sal til omlag 50 personar. Om det site kunne det sikkert vore sagt meir, men eg skal la det ligge her.

KVA SYNER DETTE OSS?

Som alt sagt at det er stor interesse for teoretiske spørsmål. Folk i og rundt partiet kjem i flokk og fylgje når emna er sentrale, innleiingane gode og at møtet elles verkar innspirerende. Med det tenker eg på slike ting som fotoutstilling og film frå Eritrea, som var på det fyrste møtet.

Eit møte som dette betyr å spreie viktig teoretiske spørsmål i masseomfang. Det betyr å skolere både oss sjøl og vener rundt partiet.

I Beretninga står det om studiar:

"Dem konklusjonen vi må trekke er at det fortsatt finnes et kraftig høyreavvik på studienes område, men samtidig kan vi også vise til en del framgang".

Arbeidet med å styrke den teoretiske held fram på mange felt gjennom grunnstudier og studiekampanjer. Ein ny lekk i dette arbeidet er møteserien i Oslo i vår. Det kjem ikkje til erstatning for noko av det andre, men vil vera eit til bod som kan nå vidare ut. Her kan parti kameratar, partilause og sympatiserar koma. Her kan vi sjøl trekke med oss vener og kjente.

KVA LÆRTE VI AV FYRSTE MØTET?

Det er viktig å koma tidleg i gong med planlegginga. I Oslo starta det heile i november i fjor. Men fyrst etter jul kom arbeidet skikkeleg i gong. Resultat et av dette vart lita planlegging og mykje springing og mas for å få tinga i orden. Med ein slik arbeidsstil miss-er ein lett kontrollen med tinga. Det er difor viktig å starte i så god tid som råd. Men i alle høve planlegge og diskutere opplegget nøye. Det betyr og at propagandaen om møtet kjem ut i god tid. På det viset får og folk tid til å planlegge betre.

Meininga var å presentera heile møte-serien for våren i Oslo på ein gong. Men avdi arbeidet kom for seint i gang og dårlig sikring av ataler, vart ikkje dette noko av. Resultatet er at eit og eit møtet vart presentera. Dette er ein viktig lærdom for serien il hausten. Propagandaen for heile serien må ut i god tid.

PLANAR FRAMOVER

Det neraste er å gjera ferdig serien i vår. Heile serien ser slik ut.

Feb: Tre Verden Teorien. Innl.film,foto utstilling,diskusjon,kaffe og kaker

Mars: Fremmedarb.spørsmålet ved S.A.I innledning,diskusjon, visesang og foto-utstilling,kaker og kaffe.

April: Krisa:v/Pål St. a
April: Kulturmøte. Arbeidarlitteratur. innleiing, panel med 3-4 forfattaar. Diskusjon.Opplesing frå nye bøker.

Mai: 9.april 1940. To innleiingar. Diskusjon. Kultur enno uvisst.

KONFRONTASJONAR ER BRA

Dei fem møta som Opplysningsutvalget i Oslo AKP(m-l) skipar til i vår vil spreie partiets syn på viktige og sentrale emne.

Berre på eit av møte vert det meir enn ein innleiing. Kulturmøtet i April er tenkt både med to innleierar og eit breitt samansett panel. Møta vert meir inspirerande og ordskifte betre med å nytte fleire innleierar. Det er likevel ikkje i fyrste rekke tenkt som konfrontasjonsmøter. Men meir der to ulike syn vert presentera og der ordskiftet etter på tek opp og diskuterar desse.

Et slikt møte vert truleg møtet om 9. april. Der ein kamerat legg fram sitt syn på dette spørsmålet, og der ein annan er invitera til å ta opp andre delar innafor det same området. Det vert såleis meir utfyllande enn konfron-tasjon.

Konfrontasjonsmøte var tenkt på møte om krisa, men vi har til no fått avslag frå AUF og sentrale tillitsmenn innan LO-toppen.

Dette er nokre røynsler vi har med arbeidet i Oslo. Det som her er viktigast å slå fast er at denne forma kan nyttast med hell. Folk i og rundt partiet kjem med interesse til møta. Det er opp til oss i partiet at det vert teke fast politisk og organisatorisk tak om dette. Det er opp til oss å nytta denne positive stoda i synet på teori og skolering som røynslene frå Oslo syner. Det er på den måten ein viktig lekk i kampen mot studiefiendslege tendenser i partiet, ein lekk i å heve det teoretiske nivået og å spreie viktige emne i masseomfang.

GUSTAV

SOMMER

SOMMERLEIR

I ti år har m-l-bevegelsen arrangert sommerleire. Hvert år har det blitt behandla forskjellige brennaktuelle saker men det har alltid betydd:

- En masseskolering på partiets politikk
- et stort sprang framover i den praktiske klassekampen.
- utvikla særrområder som politikken og praksisen på idrett, kultur, barn osv.
- en skole i sosialistisk organisering.
- stor inspirasjon gjennom politisk idrettslig, kulturelt og sosialt samvær.
- mye rekruttering til partiet og partiets studiesirkler.

I fjor var det for eks. mye diskusjon på arbeideraristokratiet. Dette har ført til mye diskusjon både offentlig og i avdelingene. Det har ført til en bedre taktikk fra kameratene i fagforenings arbeidet. Diskusjonene på valget førte til ei riktigere innretting, oppgjør med skjulte boikott-tendenser, og at vi partiet kunne framskaffe eksempler som Fredensborg.

Mange avdelinger fikk etter sommerleir ene i fjor melding om sympatisører som ville melde seg inn i partiet eller delta på sirkler. Omtrent alle de uavhengige på leirene ønska og knytta nærmere bånd. Erfaringene viser at å trekke med sympatisørerne i den politiske diskusjon og det sosiale samveret utvikler både dem og partiet. Sommerleirene er derfor et viktig ledd i å knytte partiet nærmere massene og et viktig ledd i rekrutteringa.

I år vil også diskusjonene ta opp emner som har stor interesse både for kameratene og sympatisørerne. Men ingen sommerleir blir vellykka uten at vi er innstilt på å kjempe for det: Vi må tenke

på mobiliseringa av sympatisører nå. Sjøl om stedene ikke er avklart er det sikkert at det blir arrangert både vandrelære og vanlige faste leire i alle tre fellesferieukene. De praktiske sidene vil følge samme opplegg som tidligere (pris, felles reiseopplegg, teltutstyr, barnehage, pioneropplegg osv). Mobiliseringa kan derfor starte nå. Bruk erfaringene om at mobilisering i slutten av juni sjelden fører til reise mens politisk mobilisering nå resulterer i reise. Ikke gå rundt å anta at den og den sympatisøren nok vil dra, skaff deg rede på evt. motsigelser og praktiske innvendinger nå. Legg vekt på å motive-re og forberede sympatisørerne før leiren. Mange har gode erfaringer fra ufor-melle møter/fester hvor folk som har deltatt før forteller om leirene eller hjelper til å studere endel spørsmål før leiren.

I fjor kom det mye kritikk på dårlig organisering, seie beskjeder osv. Det er stort apparat å "omorganisere" partiet for noen få ferieuker, skaffe ledelser til 100 vis av oppgaver. Dere kan hjelpe på det - ved å melde dere på innen fristen. I fjor kom det på-meldinger sjøl etter at alle leire var avholdt og det skapte store problem er med å skaffe nok folk. Hold derfor de fristene avdelingstyret får beskjed om.

LYKKE TIL —
VI MØTES PÅ LEIR!

ANTI BYRÅKRATI KAMPANJA

ORGANISER. MÅTEN DERE. LEDER PARTIAVDELINGENE PÅ

Jeg vil påstå at DS' direkte ledelse av partiavdelingene er grovt byråkratisk og at den hindrer DS i å lede etter den demokratiske sentralismen.

Dette er skrivi utfra erfaringer fra boligavdelinga vår. Da må sjølsagt prioritere ledelsen av industrilaga, og jeg håper at det er en del av forklaringa på feila. Samtidig har kamerater fra andre partiavdelinger lagt fram lignende kritikk på møter arrangert av DS. Disse kameratene må også komme fram med det de har å kritisere.

I lang tid har avdelinga vår klaga (fleire år) og mast på at den får forlite konkret veiledning og hjelp fra DS. Men lite har skjedd. Nå har vi studert byråkratiet en del, vi har flere erfaringer og kjenner lusa på gangen - og kan bedre bekjempe feila. Her er tre eksempler på DS' ledelse av avdelinga vår for å begrunne kritikken:

1) For få uker sia holdt DS et møte hvor vi skulle oppsummere stoda halveis i årsplan og stake ut veien videre. For å få et godt møte skulle styret lage ei grundig og vitenskapelig oppsummering av bra og dårlig og levere i god tid før møtet - sa DS. OK, vi gjorde det. Studerte Mao og oppsummerte grundig og pekte på de konkrete sakene som vi måtte gi oss i kast med i neste omgang. DS fikk sikkert mange bra rapporter.

Ut fra dette skulle vi vente oss at DS f.eks. i analysa av byråkratisk kampanja på møtet pekte på hva som var tenkessene i kampanja, hva som var viktige særegenheter i de forskjellige avdelingene, åssen de politiske kampene stod - og hvilke konkrete skritt vi måtte ta idere nå.

Men kameraten fra DS holdt ei innledning hvor han sa at vi mått forbinde ledelsen med massene og det allmenne med det særegne (dvs partiet med massene og årsplan med de lokale forholda, dette var konkretiseringa).

Var denne DS-kameraten dårlig? Nei, det er DS som er dårlig til å lede når de tror det er mulig å lede uten å kjenne forholda i de enkelte avdelingene konkret. Hvordan kan det ha seg at kameraten fra SK i siste TF skreiv en kvass og konkret artikkel om veien framover i byråkrati - kampanja - mens DS leverer bare allmenne påstander? Fordi SI er bedre politisk? Ja, men det er ikke nok. Fordi at SK tar kampanja på alvor, mens DS ikke gjør det? Ja, heilt sikkert. Uten dette var ikke en sånn god TF artikkel mulig. Havner rapportene våre til DS i et stort høl? Det er rimelig å spørre.

2) Vi hadde en stor og hard ungdomsaksjon i strøket vårt for ½ år sia. Mye ungdom og mye purk i bevegelse, provokasjoner og overvåking, demonstrasjoner og arrestasjoner.

Avd.styret kontakta DS raskt - vi trengte hjelp til å lede dette. DS-kameraten vår sa han ikke hadde tid, men at det var viktig at vi i parti så oss sjøl som det ledende senteret og at RU rekrutterte under aksjonen. Vi godtok detta. Fikk problemer, kom igjen etter 2 uker og krevde at DS prioriterte saka og satte en kamerat til å hjelpe oss. Det skulle DS gjøre. 1 uke etter (da var det gått nesten 4 uker og det er mye når ungdommer er i sving) kom en kamerat som hadde tid til en ½ times prat (han hadde ein annen viktig hovedoppgave). Han sa at partilaget måtte lede arbeidet lokalt, det greidde vi sikkert. Og at RU/DS skulle lede støttearbeidet eller på byen. Hans oppgave var ikke å være med å lede aksjonen konkret sa han.

Kamerater, dette var akkurat da vi dro i gang ungdomskampanja og aksjoner var viktig. Men DS ville ikke være med å lede arbeidet konkret. Åssen mener DS at en skal være med å lede en aksjon om det ikke skal gjøres konkret?

ANTI BYRÅKRATI KAMPANJA

Avdelinga vår - og enda mer RU/DS - gjorde mange feil i aksjonen. Hadde vi fått hjelp til å unngå disse feila, ville vi nok ha vunni denne trefninga med purk og kommune. Nå gjorde vi det ikke. Vi er sjøl ansvarlig for våre feil, greitt nok. Men jeg vil holde dere medansvarlig for dette nederlaget DS-kamerater. Det var et usødvendig nederlag. Hva er poenget med å si dette? Jo, at en ikke kan ha ei gjevn linje uten at dette får konkrete skadelige konsekvenser. Hvis en ikke ser detta, så er det jo ikke så nøye med korrigeringa heller.

Og akkurat som dere må være med å lede viktige aksjoner, så må dere som parti ledelse være med å utløse aksjoner, ta initiativ til nye kamper.

Åssen kandere greie det uten å kjenne til situasjonen blant massene?

Er det nok at dere DS-kamerater sjøl selger mye KK og jobber med ungdommen på jobben deres? Nei det er bare gjennom oss som jobber ute i felten, partiavdelingene, og våre undersøkelser at dere kan få et vitenskapelig grep om stoda og bevegelsen i massene. Er det ikke sånn at dere har truidd dere kunne lede uten å gjøre slike undersøkelser blant massene?

3) Beretninga fra 2. landsmøte s.159: "Faren for at partiet kan degenerere gjennom byråkratisering og degenerering av de leninistiske partinormene, uten at medlemmene er seg bevisst hva som foregår, er stor. Lærdommen om hvordan kommunistpartiet i Sovjetunionen skifta farge og blei et kontrarevolusjonært, fascistisk parti, må oppsummeres av alle kommunister og revolusjonære".

Se på vedtektene § 15 pkt. a, g og i - og ta arbeidet vårt på disse tre felt:

Åssen kan dere vite at de medlemmene vi rekrutterer virkelig hører hjemme i partiet? Vi har hatt en klar tendens til å "slå over" i korrigeringa av byråkratisk kaderpolitikk: Tendens til å sleike sympatiserene oppetter ryggen og si at "du skal få gjøre akkurat så lite du vil". Hva om en sånn tendens var flere steder og fikk utvikle seg. Hvor raskt ville DS oppdaga detta?

Åssen kan DS vite at vi virkelig driver studier i avdelinga for å skjære over øtten til revisjonismen i parti? Vi drover dårlige studier, over halvparten av avdelinga har ikke fulgt SK' sjølstudiedirektiver.

Åssen kan dere vite at vi ikke har sleiva med sikkerhetspolitikken, lagt partiavdelinga åpen for SIPO. Vi gjorde det langt på vei under alt kjøret med den store ungdomsaksjonen i strøket.

Dere kan ikke vite dette, fordi DS-kameraten vår ikke har i oppgave å være med på styremøter, holde tett kontakt med oss, grave og spørre. For vi har beskjed om å kontakte DS-kameraten bare hvis noe helt spesielt er på gang. Men kan dere på denne måten virkelig ta ansvaret for å holde Oslo partiet reint og rødt? Jeg er redd dere ikke kan det for dere veit ikke nok.

Konklusjonen min er at hverken når det gjelder å lede avdelinga i hovedoppgava (årsplan) eller å lede og utløse kamper blant massene eller å vokte partinormene og avdelingens arbeid på alle felter - er dere virkelig ledende, DS-kamerater. Dere må se nøye på kontakten med partiavdelingene. Sånn som den fungerer nå, hindrer den dere i å lede etter den demokratiske sentralismen og vedtektene. Et vanskelig problem: Vi skal organisere illegalt. Åssen skal dere kunne kjenne avdelingene på pulsen uten at vi bryter sikkerhetsprinsipper og avdekker organiseringa? Jeg tror DS-kameratene må være med på styremøter i avdelingene, treffe avd.s representanter mye oftere og vie mye mer oppmerksomhet og tid på dette arbeidet. Hvis dere organiserer dette forsiktig, skal vi allikevel holde organisasjonen tett nok. Til Slutt: Dere må lese (en gang til) hva Mao skriver om å jobbe i sentrale organer:

"Gå ned på grunnplanet og studer problemene der...Jeg har hørt at mange ledende kamerater ikke gjør det lenger, og det er ikke bra. De sentrale organene er noen elendige steder hvor dere ikke kan få noe kunnskap i det hele tatt. Om dere er på jakt etter kunnskap, vil dere ikke få noe ved å sitte på kontorene deres... Jo høyere stillinga er, jo mindre vil kunnskapene bli. For å hamle opp med problemene, må dere personlig gå ned eller dere må be folk komme opp. Om dere hverken går ned eller ber folk komme opp, vil dere ikke være i stand til å løse noen problemer". (Bind V, s.390).

AVD. FORMANNEN

ANTI-BYRÅKRATI-KAMPANJA

KRITIKK AV OSLO DS FOR BYRÅKRATI.

Det gjelder overflytting fra en avdeling til en annen.

Jeg skrev en sjølvvurdering, dette ble diskutert på avdelingsmøte og sendt distriktsstyret (DS) for overflytting. Dette ble gjort i september måned. Jeg har ikke blitt overført ennå (10. jan.). Partiet har vedtatt en kampanje mot byråkrati. Dette viser det motsatte. Dette kan få store konsekvenser - utmeldelse av partiet. Min entusiasme for å jobbe politisk er ikke på topp og da når slike ting skjer er det ekstra ille.

Hvorfor skjer slike unødvendige ting?

Eva

En tegning fra det albanske vitnemådet allstevens i forbindelse med kampen mot byråkrati. Atle arbeiderklassen tar, sier byråkratiets

KRITIKK AV DS FOR MANGLENDE LANGSIKTIG PLANLEGGING.

Vi mener at DS gir oss altfor korte frister i en hel masse saker, og at planer, obligatoriske møter osv. kommer så seint til oss at det undergraver vår mulighet til å legge sjølstendige planer. Eksempel: I høst fikk vi frist for når årsmøteforberedelsene skulle være ferdige omtrent 1 mnd. på forhånd. Dette førte til at vi måtte omkalfatre planene vi hadde lagt for høsten eller søke om dispensasjon. Få uker før hadde vi hatt for.konf. der vi fikk vite hvilke møter, men ingen frister.

I feb. skulle vi sende inn plan for 1. mai. Vi hadde da ikke fått noen retningslinjer og heller ingen frister å operere med. Vi laget da vår egen plan med frister vi syntes var rimelige og realistiske. Samme dag vi sendte den planen fra oss, fikk vi beskjed fra dere om frist for oppretting av komite som var en helt annen enn den vi hadde gjettet oss til. Igjen står vi overfor valget: omkalfatring eller dispensasjon. 1. mai er ikke så uventa at så seine beskjeder skulle være nødvendig.

~~XXXXXXXXXX~~

I januar venta vi oss beskjed om obl. møter og andre spesielle ting som var nødvendige for å kunne legge en vårplan. Ingenting kom. Heller ikke beskjed om hva vi kunne vente oss seinere, eller om vi i det hele tatt kunne vente oss noe. I

februar venta vi like spent. Beskjed om ett obl. møte, men ikke nok til at vi føler oss sikre på at vi vet alt som skal skje i vår.

Vi kunne nevne flere eksempler. Dette er en byråkratisk og liberal stil som legger opp til en fra dag til dag-jobbing fra vår side. Et av våre store avvik er mangelen på langsiktig planlegging. Dette avviket styrkes av DS byråkrati. Dessuten får vi en masse unødvendige problemer og stress med å skulle vente på ting som ikke kommer, og så raskt snu på hælen når det viser seg vi har tatt feil - i forhold til deres planer.

Vi understreker at vi ser at det trengs korte frister i noen saker, for klassekampen kan ikke planlegges halvårsvis på forhånd. Vi har heller ikke noe imot å skulle legge planer sjølstendig, men da vil vi vite at det er det vi skal.

avd. styret

ANTI-BYRÅKRATI-KAMPANJA

KRITIKK OG SPØRSMÅL TIL DS.

To kamerater i styret vårt har store mot-
sigelser til DS (mistillit). Hvor blir det
av fostringa og ledelsen for styrekaderen
fra deres side? Hvor blir det av kontak-
ten med DS, hvor blir det av alle svara
vi ikke har fått? Et vanlig borgerlig
kontor fungerer bedre. Der får man da
svar på brev i det minste. Hva skjer på
formannskonferansen? DS-kontakten har fått
galt oppmøtested og vi blir forsinka.
Ingen diskusjon på 1. mai - ingen løsning
av problemene vi sitter oppe i. Vi vil
stille spørsmålet så skarpt: Hva skal vi
med DS?

Vi vet ikke hva dere gjør. Hvem kontrol-
lerer deres arbeid? Vi vet bare det som
kommer i bladene og det dere ikke gjør,
og det er vi ikke alene om å vite.

- Hvor blir det av kontakt med FU for ka-
merat som holder på å bli sparka fra
jobben? Dere takka for kritikken -siden
har vi ikke hørt noe. (Vi starta fore-
spørselen medio aug.)
- Hvor blir det av svar på kam. med opp-
gave i KF - blir hun løst fra sitt
verv?
- Hvor blir det av svar på: mener dere at
kultur (musikk) skal være hovedoppgave
for en kamerat?

- Hvor blir det av vurdering og en rekke
svar på konkrete spørsmål fra kam. som
jobber i SEF? (se annet skriv)

Er dette bagateller, små saker som ikke
dere vil kaste bort deres dyrebare tid
med? Vi mener kamerater i DS har en ned-
latende og foraktelig holdning (som viser
seg gjennom praksis) til grunnplanet i
partiet. Dere er pampete og tror dere
sjøl står langt over oss, og er langt
bedre enn oss!!

Vi står fast ved denne kritikken, og
håper at den er såpass provoserende at
den når fram.

Kameratslig hilsen
2 kamerater i et avdelings-
styre

SVAR

TIL KRITIKKEN AV DS

Det har kommet en hel masse kritikk til
DS fra avd. Kritikken avdekker store
byråkratiske feil i DS sin ledelse av
Oslo partiet. Det er mye av de samme
sakene som går igjen i kritikkene- som:

- Avd. har for dårlig kontakt med DS. De
får ikke nok hjelp eller konkret rett-
leiing i arbeidet sitt.

- Kadersaker går utenom avd. styrene.
Kamerater blir oppsøkt direkte av folk
som sier de kommer fra DS og at han/hun
er utpekt til å jobbe med ett eller
annet.

- DS tar arrogant på kritikk fra grunn-
organisasjonen. Det tar altfor lang tid
å få svar på kritikk eller henvendelser
til DS. Ikke sjelden blir det ikke bes-
vart i det hele tatt.

- Overføringer av kamerater fra ei avd.
til ei anna tar urimelig lang tid.

- Retningslinjene for årsmøtene kom se-
int. Noen har ikke fått dem. Manglende
konkret hjelp til taktikken.

DS blei på årsmøtet kritisert for flere
ganger å ha tatt kritikk formelt og ik-
ke satt fingern på innholdet og årsaken
til feila. Og at sjelkritikken i sånne
tilfeller ikke har endra praksisen vår.

Kritikk/sjelkritikk er en viktig del av
anti-byråkrati kampanja, men DS har ikke
via det skikkelig oppmerksomhet. Vi har
derfor kommet til kort med å rette opp
de feila som blir kritisert. Vi vil der-
for ta opp kritikken til diskusjon i
DS. Sjelkritikken vil komme i neste nr.
av FFP.

DS-medlem

ANTI BYRÅKRATI KAMPANJA

SJØLKRIKK TIL AVD: OM KK-KJØRING

Dere gir en korrekt framstilling av det som har hendt. Det gikk ca 8 mnd. fra dere meldte fra første gang til dere fikk avløsning fra oppgava.

Vi vil trekke fram flere sider ved denne saka

1. Manglende politisk mobilisering.

Hele arbeidet rundt overgangen til dagsavis var sterkt prega av krisejobbing og utkommandering. Den oppgava dere har hatt blei løst på samme måte. Det blei ladri diskutert med avdelinga deres om betydninga av jobben, og at dagsavis var en stor politisk oppgave for hele partiet.

DS har lagt fram sjølkritikk doe budsystemet og tatt en del bra tiltak for å lede dette. Men deres oppgave lider fremdeles under mangel på politisk mobilisering og ledelse. Dette må DS ta hovedansvaret for.

2. DS tar ikke alvorlig på kritikk og henvendelser. Dette gjelder ikke bare i denne saka. Mange avdelinger har den samme kritikken, og dette skjærer bare alvorret i avviket. DS har hatt ei linje som reduserer avdelinger og partimedlemmers problemer til brysomme individer.

3. DS gir "løfter" som ikke holder. Denne saka har "plaga" vedkommende som har forsøkt å løse den. I stedet for å sette av tid til en skikkelig diskusjon med dere, har det blitt slengt ut frist er for avløsning som ikke har holdt. Dette har sjølsagt birdatt til at dere får mistillit til ledende organer.

Denne saka er et typisk eksempel for DS sitt feilaktige syn på partimedlemmene. Det er et byråkratisk foraktelig syn. I tillegg viser det lav forståelse for KK.

Denne feilen er ikke utrydda sjøl om det er sterke tendenser til at DS gjenn om å mobilisere Oslo Partiet til kritikk gjennom studier og konkret gjennomgang av sin egen praksis har vist at de både korrigerer det ideologiske avviket og tar praktiske konsekvenser av det. Vi vil takke for kritikken og be både dere og andre legge stor vekt på å kritisere i tida framover.

Hilsen DS-medlem

(forts. fra s.10)

Eller er det bra at avdelinga sparer og samler penger Blant sympatisera til noen litt større telt, en skikkelig primus (militærmodell på parafin kr. 300), godt kokeutstyr og sanitetsmateriale? Er det en fordel og ha et slikt "depot" når du trenger det? Er det ikke god intern propaganda og prioritere ei sånn sak? Men det er dyrt - derfor må det spares og kjøpes planmessig. Vi lager nå en sånn plan. Men noen sier: "Hellersprit-duplikator å sveive alle innkallingene på". Vi syns dette er å tenke kort. Men det er en interessant og viktig diskusjon.

Johs

ET AVDELINGSVEDTAK OM TORG MØTE VED ZEMSKOV'S BESØK I NORGE

Torsdag 5/1 blei det avholdt et torgmøte i Oslo, mot Sovjetisk press i Barentshavet, ut fra at den sovjetiske viseutenriksministeren Zemskov var i landet for å forberede undertegninga av den såkalte "grå sone- avtalen".

Undertegninga av denne avtalen må bli sett på som det foreløpige høydepunktet i DNA-regjeringas salg av Norge-politikk til Sovjet, og i sosialimperialismens aggressive jakt på norsk territorium. Denne aggressive politikken kan bare bli sett på som et ledd i Sovjets krigsforberedelser for å få verdensherredømme.

Det er ei sjølsagt plikt for alle revolusjonære å mobilisere de arbeidende massene til kamp mot sosialimperialismens press, som et ledd i mobiliseringa mot supermaktens krigstrussel. Når Oslo DS i god tid sendte ut direktiv til alle medlemmer om å slutte opp om ovenstående torgmøte, var dette et uttrykk for ei korrekt politisk linje hos distriktsstyret.

På bakgrunn av dette er det desto alvorligere at Klassekampen kan melde at bare 400 slutta opp om møtet.

Dette må være uttrykk for et alvorlig avvik hos AKP(ML) i Oslo, som går ut på

- 1) ikke å ta trusselen om en ny imperialistisk krig alvorlig.
- 2) ikke mobilisere massene mot krigen.

Fra vår eiga avdeling var frammetet ikke det beste. Vi mobiliserte ikke partilause eller medlemmer av ungdomsforbundet til å gå.

Avdelinga vil kritisere seg sjøl skarpt for dette bruddet på partidisiplinen, som blir ekstra alvorlig ut fra at et sosialimperialistisk angrep på Norge kan være nært forestående. Trass alle vakre ord, tyder holdninga vår til denne demonstrasjonen, at vi i praksis nekter å lære av feila til NKP rundt krigsutbruddet i 1940.

Samtidig vil vi kritisere resten av Oslo-partiet og oppfordre andre avdelinger og partimedlemmer til å gå inn i seg sjøl og granske hva slags linjer de står for i forhold til situasjonen i verden.

ODDGEIR

VI TRENGER STUDENTER OG INTELLEKTUELLE I BEVEGELSEN. VI MÅ BYGGE ET STERKT NKS

- OM BEVEGELSENS STUDENTFIENDTLIGE LINJE -

1. IDEOLOGIEN OM AT DET ER BORGERLIG Å VÆRE STUDENT.

På faget vårt har det i mange år vært ansett som borgerlig å være opptatt av studiet. For ikke å snakke om det å sitte på lesesalen, - det kunne jo tyde på at man ikke drev nok med politikk!

Politikk da definert som: løpeseddelutdeling, standsvirksomhet, fraksjonsmøter og tusener av andre møter. Hvis en kamerat strøyk til eksamen ble det tatt som et tegn på at han/hun hadde ofret seg skikkelig for saken og var en bra kommunist.

Dette skjerpet seg enormt da mange studenter valgte å slutte studiene for å begynne å jobbe. Mange av de ledende kameratene som ble holdt igjen i NKS hadde jo også bestemt seg for det, og så det derfor som lite viktig å holde på med studiet. De var jo der for å drive med politikk, - ikke for å drive fag.

Jeg skal ikke i detalj gå inn på hva det har betydd for NKS å ha en ledelse som var fjernet fra massene og deres liv, som så på alle som leste fag som strebere osv.. men det er ingen tvil om at en slik ideologi har ført oss inn i sekterismen. Folk får ikke tillit til kommunister som svever over vannene og ikke aner hva den vanlige student er opptatt av, og som ikke har tid til å gå på de faglige festene fordi det er så mange møter. For den vanlige student begynner faktisk på universitet eller skole for å studere!

Jeg har sjøl opplevd å bli skjelt ut som borger fordi jeg måtte sitte på lesesalen en time for å forberede et seminar, eller fordi jeg mente det var viktig å delta i det sosiale miljøet, bl.a. på foreningsfester. Dette har

ført til en kronisk dårlig samvittighet fordi jeg faktisk studerer enda og har lyst til det, og konflikt i forhold til faget og massene der, fordi jeg aldri har tid til å drive med det.

En viss bedring er det å spore på dette feltet, men det er langt igjen. NKS er underlagt partiet, og hvis partiet skal lede NKS til å bli ledere for studentkampen, må partiet ta oppgjør med sin studentfiendtlige linje. Vårt syn på oss sjøl springer også ut ifra dette.

2. STUDENTFIENDTLIGHET I ML-BEVEGELSEN.

Jeg føler det som om studenter er b-kommunister i ml-bevegelsen. Ukentlig får jeg høre av kamerater som ikke studerer: "Jess, går du virkelig oppe i det hølet enda?!" framført med det blikket som sier alt om at jeg må jo være helt sprø eller ha dønn borgerlige tendenser. Hvis jeg sier at jeg har ett år igjen, kan jeg få svar som "det tar da ikke ett år å gå på sveisekurs", eller "hva skal du med utdanning?" underforstått at du skal selvfølgelig ut i industrien som alle gode kommunister. Det er de nyproletariserte studentene som er mest hellige og moralistiske på dette punkt, men det er utbredt i hele bevegelsen. Dessverre også blant oss sjøl, som jeg refererte til overfor.

Student er nærmest blitt et skjellsord i bevegelsen. DETTE ER EI LINJE FOR Å NEDLEGGES NKS.

3. VI TRENGER ET STERKT NKS TIL Å LEDE STUDENTKAMPEN!

Hvorfor er det slik fiendtlighet overfor studenter? AKPml har da virkelig mye å takke revolusjonære studenter for. Var

det ikke blant disse gruppene at den revolusjonære bevegelsen begynte å spire? Besto ikke SUFml av mange studenter og intellektuelle, som også har vært med på å bygge partiet?

Studenter er ikke primært rødvinstdrikende Casino-gjengere, som lever fett og godt. De aller fleste studentene står i motsetningsforhold til det kapitalistiske systemet og er hardt undertrykt i dag gjennom vanskelige økonomiske forhold, hardt studiepress, svære eksamener ol.

Studenter har stolte tradisjoner når det gjelder å være revolusjonene stormsvaler. Studenter er lett bevegelige og tar lett opp i seg nye teorier.

Vi har alle hørt om studentopprørene i 68, om opprøret mot juntaen i Hellas som begynte på den Polytekniske høyskolen, om studentopprøret i Thailand, - hvor mange av studentene har gått inn i geriljaen for å styrte det fascistiske regimet, om studentene i Soweto.

I Norge gikk studentene i spissen for det anti-imperialistiske solidaritetsarbeidet for FNL i Vietnam. Mange kommunister begynte sitt politiske liv i en FNL-gruppe. Det har hatt mye å si for radikaliseringen av norsk ungdom.

Skal vi bygge på disse erfaringene og bygge NKS til et masseforbund for studenter, eller skal vi la NKS sygne hen til en sekt og drite i å jobbe blant de "borgerlige" studentene?

VI MÅ TA ET OPPGJØR MED SYNET PÅ STUDENTENE. VI SKAL IKKE OVERLATE DEM TIL BORGERSKAPETS PROPAGANDA ALENE!

Det er det som er alternativet hvis ikke vi driver aktiv propaganda for å knytte studentene nærmere til arbeiderklassen. Mao sier i artikkelen "Rekrutter store mengder intellektuelle (1939): "Alle partikameratene våre må forstå at en riktig politikk overfor intellektuelle er ei viktig forutsetning for seier i revolusjonen. Den uriktige holdninga overfor intellektuelle som mange lokale partiorganisasjoner og hærenheter inntok under jordbruksrevolusjonen må ikke bli gjentatt. Proletariatet kan ikke frambringe sine egne intellektuelle uten hjelp fra de intellektuelle som fins."

FRAM FOR EN KAMERATSLIG HOLDNING TIL STUDENTENE! FRAM FOR BYGGINGA AV ET STERKT NKS!

DEBATT

DEBATT

NOEN KOMMENTARER TIL PARTIETS 5-ÅRS JUBILEUMSFEST

Appellen til Kjersti Aunli, noe av det aller beste på notet, med riktig perspektiv på kampen, knytta sammen med lardommen fra siste krig som mange har og kjenner.

Appellen fra NKS/RU, Pål S., veldig fine.

Appellen til Asbjørn S., bra på spørsmålet om de intellektuelle, men hadde linje for å undertrykke motsigelser i kvinnekampen, "ikke bruke millimetermål".

Appellen fra Michael Clonsky, USA, var inspirerende, samme med kulturen fra Sritrea, ellers mye bra kultur. Fin å ta i bruk kunst og kultur som er laga før og kjent i sammenheng med krigen (f.eks. Kjempeviseslätten). Bildetutstillinga interessant og bred. MBR:

Hvorfor hadde ingen laga en appell om å bli med i partiet? Det må være på hver årsfest, og særlig på en 5-årsjubileumsfest, greier partiet seg uten flere folk, eller? Hvordan har vi greid å komme dit vi er nå? Synes det var defensivt uten denne appellen. Har vi ikke tiltru til folk?

Hvorfor ble ikke DNA sitt utspill med ekstremistutvalg nevnt? Hvorfor ble ST/SV framstilt som spydspissen til reaksjonen, av våre politiske motstandere ble oppmerksomheten retta altfor mye mot ST/SV, sosialdemokratene kom altfor mye i bakgrunnen, de ble framstilt som fjottete, redde og fomlete. - OK, de er redde, men er de fomlete og fjottete? Nei, de har et helt statsapparat og en herskerklasse i ryggen og er i ferd med å legalisere politisk overvåking av progressive i Norge!

Jeg synes det virker defensivt å ikke nevne dette viktige skrittet mot fasciststaten, ikke som noe farlig og skremmende, - men er det ikke viktig å ta fienden alvorlig på kort sikt? Det er vår oppgave å propagandere fiendens svakhet og råtenskap, og ikke la noen av oss få lov til å tru at et ekstremistutvalg skal være et avgjørende slag mot oss, mobilisere for å styrke kulturen og kampen bare enda mer, snu forsøkene på skremsel til styrke, men så ble det ikke nevnt, synes det virker svakt.

Hvorfor var det ingen transparenter: Den flotte store "Leve AKP(a-l)" eller noe om teorien om de 3 verdener, eller leve marxismen-leninismen- Mao-Tse Tungs tenkning! De finnes jo, i alle fall to av dem.

Hvorfor var det ikke lagt til rette så folk kunne oppsummere kritikk av bildene, som kunstneren kan bruke?

Hvorfor var det ikke sangark i salen så allsang virkelig blei en allsang? Det blir lite entusiastisk når salen bare mumler.

Tilslutt: Mye virker som om festen var for dårlig planlagt, altså for lite prioritert! - Til denne festen kom det mye folk - folk i og utafor partiet, langveisfarende. Folk som er glade i partiet og stolte av det. Jeg hadde venta at gleden og stoltheten skulle komme sterkere til uttrykk - for det er det grunnlag for når vi ser på resultatene av kamper der vår politikk er ledende. Synes at festen var "bleik" i forhold til hva tidligere fester (årsfester) har vært. Skriver dette så vi kan bedre bli istand til å lage fester seinere som virkelig uttrykker den entusiasmen - i og utafor partiet - for partiet som finnes.

SARA

SKAL VÅRE VENNER VÆRE MED PÅ Å UTFORME AKP'S POLITIKK ? ?

Ja, sjølsagt, svarer de aller fleste. Dette er konklusjonen på styremøter og avdelingsmøter.

Men hva gjør vi i praksis?

Ta f.eks. 1. mai. Først diskuterer vi direktivet om 1. mai i styret. Deretter innkaller vi en fraksjon (partimedl.) av dem som skal ha 1. mai som hovedoppgave (etter arbeidsdelinga) og diskuterer direktivet. Kanskje trengs det enda et møte for å bli helt enige om linja. Da er det tid for å innkalle våre aller nærmeste venner (f.eks. studiekirken eller andre sympatisører) for å danne FFF-komite som vi har lagt opp linjene for. Etter at dette er gjort kan vi gå ut til de av massene som står oss nær for å høre om ikke det grunnlaget vi er kommet fram til er bra. Er ikke dette et svært byråkratisk arbeidsmåte og ei linje for å danne komiteer som bare eksisterer på papiret og som ikke har demokrati. Er det ikke slik som har sier at det er

klassekampen (diskusjonene) i partiet som er sjøelve livsnerva og dersom diskusjonen forsvinner så dør partiet. Hvorfor er det bare partimedlemmene som skal nyte godt av dette livet og ikke våre venner som vi har som mål å verve til partiet.

Hvorfor kan ikke f.eks. nære venner (studiesirkeldeltagere, sympatisører) bli trukket inn i diskusjonen om et direktiv. Stoler vi så lite på dem at vi må ha alt klart for vi våger oss utpå?

Sjølsagt skal vi fraksjonere når det er nødvendig, men er det alltid nødvendig å fraksjonere for å diskutere partiets direktiver og politikk med nære venner? Jeg mener det svært sjelden er nødvendig, spesielt når direktivene går direkte på massearbeidet vårt som årsmøtene, 1. mai, ungdom, KK, etc.

Sjølsagt skal vi gå ut på skolebarn. Men hva er så potensiell ved at ei gruppe møtes (kaderer, sympot) for å diskutere et direktiv.

Til slutt - vis sympatisørenes tilfitt, trekk dem der aktivt med i partiets sjølene.

ARNE

VIKTIGE EKSTERN DATOER:

17. april 3 årsdagen for frigjøringa av Kampuchea. Vennskapssambandet har følgende plan for feiringa av dagen: Festmøte i Folkets Hus store sal mandag 17.4 kl.19.30

Det er direktiv om å stille på Kampuchea møtet. Unntatt fra dette direktivet er kamerater som skal på FFF-arangementer.

17.mai Mot imperialismen, sjøvisnismen og fascismen, mot supermaktene, for norsk sjølråderett. Demonstrasjonstog, torgmøte, arrangert av initiativkomite satt sammen av demokratisk instilte mennesker.

8. mai Frigjøringa av Norge fra Nazi-Tyskland. Det vil bli arrangement.

14. mai Protestdemonstrasjon mot 30 årsdagen for opprettelsen av Israel.

16. juni 2 årsdagen for skoleungdommens opprør i Soweto.

1. MAI!

